

Prof. UAM dr hab. Piotr Przybysz
Wydział Filozoficzny
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu

**Ocena dorobku naukowego
dr Błażeja Skrzypulca w postępowaniu habilitacyjnym**

Dr Błażej Skrzypulec ubiega się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie filozofii. W roku 2015 na Wydziale Filozoficznym UJ habilitant uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie filozofii na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Status przedmiotów percepcji wzrokowej w perspektywie nauk kognitywnych” (praca została przygotowana pod kierunkiem prof. Sebastiana Kołodziejczyka i obroniona z wyróżnieniem). Na bazie tej rozprawy opublikowana została następnie książka pt. *Empiryczna ontologia percepcji. Struktura i tożsamość przedmiotów wzrokowych w perspektywie nauk kognitywnych* (Warszawa 2018). W latach 2016-2019 dr Skrzypulec pracował jako adiunkt w Zakładzie Logiki i Kognitywistyki IFiS PAN w Warszawie, natomiast od 2019 jest zatrudniony w Zakładzie Kognitywistyki Instytutu Filozofii UJ w Krakowie.

Po doktoracie dr B. Skrzypulec nie zmienił zasadniczo obszaru swoich zainteresowań badawczych – jest nim ciągle obszar szeroko rozumianej filozofii percepcji uprawianej w duchu analitycznym, choć z licznymi nawiązaniem do empirycznych badań procesów i mechanizmów percepcyjnych. W porównaniu z tematyką pracy doktorskiej, w której dominowały zagadnienia ontologii percepcji wzrokowej, w kolejnych pracach habilitanta daje się zauważyć poszerzenie pola badawczego m.in. o tematykę struktury doświadczeń percepcyjnych w poszczególnych modalnościach zmysłowych (np. słuch, węch) oraz o problematykę natury i funkcji doświadczeń interoceptywnych.

W swoich pracach dr Skrzypulec stosuje podejście polegające na łączeniu metod filozoficznych (np. analiza pojęciowa) z wynikami badań empirycznych, głównie psychologicznych i kognitywistycznych. Z jednej strony jest mu bliska perspektywa metodologiczna zwana „empirycznie poinformowaną filozofią umysłu”, w ramach której wyniki badań empirycznych są wykorzystywane do wzmocnienia lub osłabienia siły argumentów filozoficznych. Z drugiej strony uznaje on istotną rolę kategorii logiczno-pojęciowych, wypracowanych przez analityczną ontologię, w objaśnianiu i porządkowaniu wiedzy na temat psychologicznej i fizjologicznej natury procesów percepcyjnych.

W ostatnich latach wyniki swoich badań habilitant publikował głównie w języku angielskim na łamach czasopism naukowych, takich jak *Synthese*, *Erkenntnis*, *Philosophical Studies*, *Australasian Journal of Philosophy* czy *Mind & Language*.

Głównym osiągnięciem naukowym, które dr Skrzypulec wskazał w procedurze habilitacyjnej jest cykl dwunastu powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w latach 2017-2021. Autor nadał temu cyklowi zbiorczy tytuł „Strukturalne aspekty doświadczeń percepcyjnych”.

1. Ocena cyklu publikacji pt. „Strukturalne aspekty doświadczeń percepcyjnych”

Cykl 12 artykułów przedstawia wyniki analiz prowadzonych przez habilitanta w ramach programu badań nad percepcją, systematycznie rozwijanego przez niego w ostatnich latach.

Ramy tego programu badawczego habilitant interesująco dookreśla w Autoreferacie. Przeciwstawia tam klasyczne podejście rozwijane w ramach analitycznej filozofii percepcji – skupione na analizach relacji podmiot-środowisko, na problemie adekwatności doświadczeń percepcyjnych oraz na zagadnieniach fenomenologii percepcji – podejściu nowszemu (rozwijanemu w ciągu ostatnich dwóch dekad), w którym chodzi o analizę struktury doświadczeń percepcyjnych i przewyższenie paradygmatu wzrokowo-centrycznego (por. Autoreferat, s. 2-4). Osobiście mam pewne wątpliwości, czy mamy tutaj do czynienia z pojawieniem się

całkiem nowego paradygmatu badawczego, ale zarazem muszę przyznać, że intuicje habilitanta na temat przesuwania się akcentów i „rosnącego zainteresowania” wśród badaczy problematyką struktury doświadczenia perpccyjnego, a także doświadczeniami pozawzrokowymi i multimodalnymi, wydają się trafnie opisywać obecne kierunki badawcze w filozoficznych teoriach percepcji.

Takie ujęcie sprawy skłania też do podkreślenia jednej ważnej cechy pisarstwa dr Skrzypulca. Jego artykuły nawiązują – często polemicznie i krytycznie – do wielu współczesnych dyskusji i sporów toczonych w literaturze światowej na temat natury doświadczeń percepcyjnych (por. np. dyskusje wokół metody *Multiple Identity Tracking*, wokół endurantyzmu vs. perdurantyzmu etc.). A zatem przedstawiony wybór tekstów nie tylko zawiera autorski projekt rozumienia doświadczeń perpcyjnych ze względu na ich strukturalne i różnomodalne cechy, ale umożliwia również wgląd w aktualny stan debat na temat natury i funkcji doświadczeń zmysłowych toczonych obecnie w środowisku filozofów, psychologów i kognitywistów.

Tematycznie cykl 12 artykułów podzielony został na cztery moduły. W pierwszym z wyróżnionych modułów habilitant zajął się problemem **tożsamości diachronicznej**. Punktem wyjścia były w tym przypadku rozważania, jakie dr Skrzypulec podjął wcześniej w monografii *Empiryczna Ontologia Percepcji*, nad przypadkami niejednoznacznej tożsamości (identyczności) percypowanych wzrokowo obiektów, które ulegają dzieleniu, scalaniu, przecinaniu toru ruchu czy przesłanianiu przez przeszkody. Dotyczy to sytuacji, w których przykładowo tracimy na chwilę z pola widzenia jakiś obiekt, a następnie zauważamy go po jakimś czasie w innym miejscu. Nasuwa się w tym przypadku pytanie o mechanizmy percepcyjne i operacje mentalne, dzięki którym identyfikujemy ten obiekt jako jeden i ten sam przedmiot.

W tekstach “Thisness and Visual Objects” i „Transitivity of Visual Sameness” autor zajął się przede wszystkim sytuacjami diachronicznego rozdzielenia obiektów wzrokowych i pojawiającym się wskutek tego problemem rozpoznania tożsamości między obiektami w dwóch różnych momentach czasu T1(wyjściowy obiekt A) i T2 (np. “wynikowe” obiekty B,C). Oba teksty są intetresujące, gdyż odsłaniają jeden z kilku charakterystycznych rysów metody badawczej habilitanta polegający na

odnoszeniu logiczno-pojęciowych kryteriów do procesów i zjawisk psychologicznych. Przykładowo, w obu tekstach dr Skrzypulec próbuje weryfikować psychologiczne sposoby orzekania tożsamości między obiektami z T1 i T2 za pomocą logicznej charakterystyki relacji tożsamości (tj. jej cech, takich jak symetryczność, przechodniość). Metoda “weryfikacji psychologii przez logikę” – pozwolę sobie tak właśnie nazwać tę metodę – ma swoje “plusy”, gdyż pozwala ona np. negatywnie wyselekcjonować i odrzucić niektóre z możliwości (np. “multiplikację tożsamości” ze względu na konsekwencje wpływające z symetryczności i przechodniości, por. “Transitivity...”, s. 3 i nast.). Ma ona jednak, moim zdaniem, również swoje “minusy” polegające m.in na tym, że nie jest ona w stanie “podpowiedzieć” właściwej odpowiedzi na pytanie, jaka jest faktyczna natura procesów uznawania tożsamości między obiektami. Dr Skrzypulec proponuje, przykładowo, że w sytuacji diachronicznego dzielenia obiektów o uznaniu ich tożsamości decyduje nie tylko zachodzenie relacji czasoprzestrzennej ciągłości między obiektami, ale pewien dodatkowy czynnik, jakim jest rozpoznanie tzw. prymitywnej tożsamości (por. “Thisness...”, s. 2-4). Uważam jednak, że przedstawiona charakterystyka tego czynnika jest dość uboga (por. np. charakterystyka obiektu poprzez indywidualizację za pomocą frazy “being the object ϕ ”) i – co więcej – zaryzykowałbym twierdzenie, że za pomocą samej analizy logiczno-pojęciowej nie jest możliwe jego adekwatne scharakteryzowanie.

Bardzo wartościowy poznawczo wydał mi się podczas lektury również tekst pt. „Visual Endurance and Auditory Perdurance”. Habilitant włączył go do tego samego modułu co dwa poprzednie artykuły, gdyż podobnie jak one dotyczy on zagadnień zestawiania i porównywania obiektów w czasie. Tym razem jednak rozważany problem dotyczy różnic w percepcyjnej identyfikacji trwania obiektów wzrokowych i słuchowych. Wartością tego tekstu – a zarazem dobrym przykładem analitycznych umiejętności jego autora – jest wyróżnienie czterech odmiennych interpretacji różnic między „enduratystycznym” trwaniem obiektów wzrokowych i „perdurantystycznym” trwaniem obiektów słuchowych. Wprawdzie sam przychyliłbym się bardziej w do „silnej hipotezy” (por. „Visual...”, s. 4) uznającej ostrą różnicę pomiędzy doznaniem wzrokowymi i słuchowymi, gdy idzie o uznawanie tożsamości obiektów w czasie, lecz

muszę przyznać, że przedstawiona przez autora kontrargumentacja jest warta rozważenia.

Niezwykle interesujące wydały mi się podczas lektury trzy artykuły z kolejnego modułu poświęconego **interoceptywnym aspektom percepcji**. Hipoteza na temat braku istnienia pola bólowego, i co za tym idzie braku reprezentacji relacji odległości podczas odczucia bólu zaproponowana w artykule „Spatial Content of Painful Sensation” (por. s. 8-11) jest interesująca, choć należałoby się, jak sądzę, zastanowić, czy tezy tej nie osłabia występowanie różnych rodzajów bólu (np. ból ostry, rozlany, piekący, gniotący itd.) i czy nie należałoby ograniczyć jej obowiązywania do niektórych jedynie typów doświadczeń bólowych.

Dwa kolejne teksty z tego samego modułu, czyli „Blur and Interoceptive Vision” oraz „Silence Perception and Spatial Content” są interesujące z jeszcze innego względu. Wypływa z nich mianowicie wniosek, że tradycyjnie rozumiana percepcja zmysłowa może zawierać zarówno aspekty eksteroceptywne, jak i interoceptywne. Przykładowo, dr Skrzypulec zakłada, że w przypadku doznań wzrokowych, system interoceptywny może sygnalizować zaburzenia działania systemu wzrokowego. Nie jest to, jak sądzę, standardowy przykład działania zmysłu interocepcji w organizmie, ale wysunięta hipoteza wydaje się niezwykle interesująca. Podobnie oryginalną i dość zaskakującą propozycję znalazłem w drugim z wymienionych tekstów, który postuluje, aby słuchową percepcję ciszy rozumieć jako słuchowe nakierowanie na określony kierunek w przestrzeni (jako posiadającą „egocentryczną kierunkową zawartość”, por. „Silence...”, s. 4 i nast).

Po lekturze przywołanych tekstów składających się na „moduł interoceptywny” zdałem sobie również sprawę, że zaproponowane przez dr Skrzypulca teoretyczne propozycje podsuwają czytelnikowi określone rozumienie doznań interoceptywnych. Nie jestem oczywiście pewien, czy w tym momencie wiernie rekonstruję przekonania dr Skrzypulca na ten temat, ale z analiz przez niego przeprowadzonych zdaje się wypływać generalna teza o mniejszej dokładności, większej rozmytości, a nawet możliwej – że tak to nazwę – „bezobiektowości” doznań interoceptywnych w porównaniu z doświadczeniami eksteroceptywnymi. Jeśli taki ogólny wniosek

faktycznie wpływałyby z zaproponowanych koncepcji, to sędzę, że wart byłby on dalszych badań.

Nie mniej wartościowy poznawczo wydał mi się kolejny blok trzech tekstów dotyczących **przedmiotowej struktury doświadczeń węchowych**. Autor w tym przypadku wysunął kilka interesujących hipotez na temat tego, w jaki sposób zmysł węchu jest w stanie reprezentować świat zewnętrzny, jaka jest struktura reprezentacji doznań olfaktorycznych, a przede wszystkim – czym różnią się tego typu doznania od doświadczeń wzrokowych.

Dyskusji tego ostatniego problemu poświęcone są dwa teksty, tj. “Olfactory Objecthood” i “Common Structure of Vision and Olfaction”. Według dr Skrzypulca o ile w ramach modalności wzrokowej można rozpoznawać w percypowanych obiektach posiadane przez nie własności (kolor, kształt etc), strukturę mereologiczną obiektu (części składowe), a także rozpoznawać ich tożsamość mimo upływu czasu i zmiany położenia, o tyle nie jest jasne, które z tych strukturalnych cech pojawiają się również w przypadku percepcji węchowej. Z analizy przeprowadzonej przez autora wypływa, jak sędzę, trafny wniosek, że podobieństwo doświadczeń wzrokowych i węchowych przejawia się głównie poprzez możliwości rozpoznawania własności percypowanych obiektów i zapachów (por. “Olfactory...”, s. 7 i nast.). Z drugiej strony, zmysł węchu różni od wzroku to, że tożsamość zapachów rozpoznawania jest nie na podstawie wykrycia ciągłości i niezmienności czasoprzestrzennej, ale w oparciu o rozpoznawanie podobieństwa własności zapachów.

W ostatnim z trzech tekstów wchodzących w skład modułu poświęconego doświadczeniom olfaktorycznym, autor zajął się złożoną naturą węchowej mereologii (“The Nonclassical Mereology of Olfactory Experiences”). Podjęte przez habilitanta rozważania nad odmiennością mereologiczną doświadczeń wzrokowych i węchowych wydały mi się niezwykle inspirujące, choć traktuję je jako zaledwie pierwszy krok na drodze do zrozumienia ich odmiennej natury. Osobiście i na podstawie samoobserwacji sędzę, że element analityczny w doświadczeniach olfaktorycznych (wykrywanie w zapachu jego prostszych składników) ma zdecydowaną przewagę nad elementem syntetycznym (łączeniem prostszych składników w większe całości), którego funkcjonalność i efektywność zależy w

większym stopniu od pracy wyobraźni, języka służącego do opisu doświadczeń olfaktorycznych oraz dysponowania odpowiednimi abstrakcyjno-syntetycznymi kategoriami pojęciowymi.

Warto w tym miejscu podkreślić, że teksty przypisane do modułów interoceptywnego i olfaktorycznego są dobrą ilustracją metody badawczej stosowanej przez dr Skrzypulca polegającej na uzgadnianiu i dopasowywaniu wiedzy empirycznej nt. mechanizmów fizjologicznych i psychologicznych z wiedzą opartą na analizie pojęciowej i filozoficznej refleksji.

Ostatni moduł wyróżniony przez dr Skrzypulca został przez niego zatytułowany **“struktura podmiot/własności”**. Zawiera on trzy teksty dotyczące unifikacji własności w jednostki percepcyjne, percepcji własności wysokopoziomowych, a także integracji międzymodalnej. Sądzę, że problemy analizowane w tych tekstach wybrane zostały w sposób nieprzypadkowy: są one klasycznymi problemami rozważanymi w analitycznych teoriach percepcji i pochylenie się nad nimi wydaje się koniecznym etapem w rozwijaniu własnej koncepcji z obszaru analitycznej teorii percepcji.

W pierwszym z tekstów pt. *“Do We Need Visual Subjects?”* zaproponowane zostało przez dr Skrzypulca alternatywne względem standardowych rozwiązanie tzw. problemu wielości własności, czyli percepcyjnego porządkowania na różne sposoby tego samego zestawu cech. Z kolei przedstawione w artykule *“Perceptual Kinds as Supervening Sortals”* rozwiązanie problemu percepcyjnego przechodzenia od własności niskopoziomowych do wysokopoziomowych nie odbiega już aż tak bardzo od standardowych wyjaśnień. Autor opowiada się za traktowaniem własności wysokopoziomowych jako superwenujących na własnościach niskopoziomowych, lecz nieredukowalnych do nich. Dodatkowo proponuje on, aby potraktować własności wysokopoziomowe jako tzw. własności sortalowe (*sortal properties*). Jako ciekawe koncepcyjnie i inspirujące poznawczo oceniam rozważania, jakie odnalazłem w ostatnim z tekstów z tego modułu, czyli *“The Structure of Audio-Visual Consciousness”*. Tekst jest poświęcony problemowi multimodalnego scalania wzrokowo-słuchowego i autor próbuje w nim odpowiedzieć na pytanie, jakie modele percepcyjnego łączenia – grupowanie, wyróżnianie obiektów poprzez detekcje nieciągłości etc. – mogą leżeć u jego podstaw.

Oceniając cykl 12 publikacji, które składają się na główne osiągnięcie kandydata do stopnia doktora habilitowanego, należy podkreślić, że nie są one zbiorem przypadkowo zebranych tekstów, ale tworzą spójną i dobrze przemyślaną całość będącą miarodajną wizytówką metodologicznych trendów i tematów analizowanych w najnowszych filozoficznych badaniach nad percepcją.

Tym, co warte podkreślenia jest to, że prace dr Skrzypulca nie tylko pozwalają na wyrobienie sobie zdania o tendencjach badawczych we współczesnej analitycznej filozofii percepcji, ale są udaną próbą aktywnego i twórczego włączenia się do tych badań i dyskusji. Jego prace należy docenić przede wszystkim ze względu na oryginalne pomysły i koncepcyjne rozwiązania proponowane właściwie chyba w każdym z tekstów, z którymi miałem okazję się zapoznać.

Ich autor potrafi przenikliwie rozpoznać i trafnie formułować kluczowe problemy dotyczące zjawisk percepcji, a następnie w sposób systematyczny i konsekwentny rozwijać argumentację na rzecz proponowanych przez siebie rozwiązań. Skupia się na fundamentalnych – dla filozofii i dla szeroko rozumianych nauk o poznaniu – problemach struktury i treści doświadczeń percepcyjnych oraz proponuje cały szereg oryginalnych hipotez, które, jak sądzę, są śmiałymi próbami rozwiązania tych trudnych problemów. Nawet jeśli nie zgadzam się z niektórymi z jego propozycji, to mimo to uważam, że są one warte zapoznania się z nimi i rozważenia.

2. Ocena pozostałego dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego powstałego po uzyskaniu stopnia doktora

Poza 12-stoma tekstami wchodzącymi w skład omówionego powyżej cyklu publikacji, dr Skrzypulec opublikował w latach 2016-2021 7 innych artykułów, które ukazały się na łamach międzynarodowych czasopism naukowych. Pomimo, że artykuły te nie zostały zaliczone przez niego w poczet cyklu „Strukturalne aspekty doświadczeń percepcyjnych”, kontynuują one i rozwijają – zarówno jeśli idzie o tematykę, metodologię oraz styl postępowania badawczego – charakterystyczne dla niego podjęcie w badaniach nad percepcją.

Spośród tych artykułów, 3 z nich zwróciły szczególnie moją uwagę. Każdy z nich jest miarodajną ilustracją cennych umiejętności, jakie habilitant nabył on i rozwinął w trakcie swojej kariery naukowej. Są to: umiejętność interpretacji wyników badań eksperymentalnych ze względu na ich dopasowanie (lub niedopasowanie) do analitycznych dystynkcji pojęciowo-logicznych, pokrewna umiejętność korygowania analitycznych definicji z obszaru ontologii percepcji w celu ich uzgodnienia z opisami i wyjaśnieniami procesów psychologicznych, a nawet – umiejętność konstruowania planów eksperymentalnych i empirycznego testowania hipotez.

I tak, w tekście „Contents of Unconscious Color Perception” dr. Skrzypulec próbował krytycznie zweryfikować tzw. „tezę o równoważności” treści świadomych i nieświadomych stanów mentalnych przyjmowaną na gruncie analitycznych teorii percepcji. W tym celu dokonał on przeglądu trzech paradygmatów eksperymentalnych badań nad nieświadomym widzeniem kolorów (badania nad ślepowidzeniem, badania nad prymowaniem i badania dychotopicznego mieszania barw) wykazując, że natura analizowanych fenomenów, jak ślepowidzenie, maskowanie metakontrastem czy nieświadome mieszanie kolorów, nie pozwala uzasadnić tezy o równoważności. Ważną rolę w tej analizie odegrały przyjęte przez autora tekstu rozróżnienia na reprezentowanie powierzchni barwnej vs. reprezentowanie światła barwnego odbitego (*surface colour, reflected colour*) oraz reprezentowanie relacyjne vs. kategoriale barwy, por. „Contents...”, s. 2). Sądzę, że autor wyciąga ze swojej analizy trafny wniosek iż „nie istnieje znaczące poprzeczenie dla tezy, że nieświadome widzenie kategoriale reprezentuje powierzchnię barwną” (s. 1). Tezę tego artykułu dałoby się jeszcze wzmocnić poprzez uznanie, że ewidencja empiryczna przemawia właśnie na rzecz zasadniczej różnicy pomiędzy treścią reprezentowaną przez nieświadome i świadome widzenie barwne (za czym – nawiasem mówiąc – wydaje się przemawiać wiele innych neurobiologicznych koncepcji widzenia barwnego, np. koncepcja S. Zekiego „trzech stadiów rozpoznawania koloru w mózgu wzrokowym”; te etapy to: rozpoznawanie długości fali świetlnej, rozpoznawanie barwy powierzchni, rozpoznawanie barwy przedmiotu).

Z kolei w artykule pt. „The Subject-Dependency of Perceptual Objects” dr Skrzypulec proponuje niezwykle interesującą odpowiedź na klasyczne pytanie o udział

podmiotu poznającego w percepcyjnym konstytuowaniu przedmiotu percepcji. Pytanie to można nazwać „klasycznym”, gdyż już Arystoteles zastanawiał się nad udziałem podmiotu poznającego w powstawaniu tzw. „jakości doznaniowych”. Próbując odpowiedzieć na współczesną wersję tego pytania dr Skrzypulec wziął na warsztat analityczną definicję obiektu percepcyjnego E.J. Greena, którą proponuje zinterpretować i skorygować tak, aby jej warunki mogły uwzględniać relację percepcyjne zachodzące pomiędzy podmiotem percepcyjnym a percypowanym obiektem (por. „The Subject-Dependency...”, s. 5). Pomysłowa analiza przykładu kraty złożonej z kropek pozwoliła mu na wysunięcie propozycji, zgodnie z którą rolę konstytuującą w powstawaniu obiektów wzrokowych może odgrywać psychologiczny proces uwagi (*resp.* relacja uwagowa między podmiotem a obiektem). W artykule przedyskutowana została również interesująco jedna z dalszych konsekwencji przyjętego w artykule rozwiązania, a mianowicie możliwość dyspozycyjnej charakterystyki (*dispositional way*) obiektu percepcyjnego, która rodzi ciekawe komplikacje i trudności teoretyczne, a które autor interesująco przeanalizował (s. 10-11).

Satysfakcjonujący poznawczo podczas lektury wydał mi się również artykuł „Nonlinear Effects of Spatial Connectedness Implicate Hierarchically Structured Representations in Visual Working Memory” napisany wspólnie z Adamem Chuderskim. Tekst ten różni się znacząco od wcześniej omówionych przeze mnie artykułów dr. Skrzypulca, gdyż ma postać raportu badawczego. Autorzy raportu postanowili eksperymentalnie sprawdzić, jak przestrzenne stykanie się obiektów wpływa na dostrzeganie zmian w ich nowym przestrzennym uporządkowaniu. Na podstawie analizy wyników uzyskanych podczas pięciu przeprowadzonych przez siebie eksperymentów badacze zauważyli nietrywialną prawidłowość (tzw. *U-shaped relation*, por. „Nonlinear...”, s. 5) polegającą na tym, że wynik w zadaniach na detekcję zmiany był lepszy, gdy obserwowane obiekty albo były rozdzielone albo stykały się z innymi obiektami. Natomiast skuteczność w wykrywaniu zmiany malała wtedy, gdy część obserwowanych obiektów była rozdzielona a część połączona z innymi. Próbując zinterpretować ten wynik autorzy zaproponowali, że efekt *U-shaped* można wyjaśnić przyjęciem określonego modelu wzrokowej pamięci roboczej, w

ramach którego posiadałaby ona hierarchiczną strukturę organizacyjną umożliwiającą przetwarzanie informacji na różnych szczeblach złożoności obiektowej – całościach, częściach, cechach i relacjach między nimi. Zgodnie z tą hipotezą heterogeniczność struktury takich obiektów utrudnia, natomiast homogeniczność – ułatwia działanie wzrokowej pamięci roboczej.

Oceniając ilościowo dorobek publikacyjny dr Skrzypulca powstały po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, na który składa się łącznie 19 artykułów i 1 monografia (książka podoktorska), należy stwierdzić że jest to – biorąc pod uwagę krótki okres jaki minął od czasu uzyskania przez niego stopnia doktora – dorobek pokaźny i spełnia on z nawiązką wszelkie kryteria stawiane przez przepisy. Należy podkreślić z uznaniem, że artykuły były publikowane często w renomowanych czasopismach naukowych. Biorąc to wszystko pod uwagę, jak również uwzględniając długość cyklu publikacyjnego w tego typu czasopismach, należy uznać ilościowy średni wynik publikacyjny habilitanta – 3 artykuły na rok – za bardzo wysoki.

Ocena jakościowa wykazanego przez habilitanta dorobku naukowego za lata 2016-2021 jest, w mojej opinii, również bardzo wysoka. Artykuły przedstawione mi do oceny są świadectwem umiejętności systematycznego rozwijania krok po kroku przez habilitanta własnych pomysłów z obszaru analitycznej teorii percepcji; wskazują na ponadprzeciętną zdolność do samodzielnych poszukiwań naukowych i sporą biegłość w analizach z pogranicza filozofii analitycznej, psychologii i kognitywistyki.

Konstrukcja tekstów jest zwykle przejrzysta i klarowna (choć nie są one łatwe w lekturze ze względu na drobiazgową często argumentację). Podczas lektury miałem wrażenie obcowania z tekstami nietrywialnymi i poznawczo wartościowymi.

W ocenianym okresie dr. Błażej Skrzypulec wykazywał się również aktywnością w pozostałych obszarach działalności naukowej.

I tak w latach 2011-2021 wygłosił on 16 referatów na konferencjach naukowych w Polsce i za granicą (m.in. w Atenach, , Monachium, Belgradzie i Oxfordzie). Brał również udział w pracach 2 komitetów organizujących konferencje (*Krakow Cognitive Science Conference* x2).

W latach 2015-2019 był kierownikiem, wykonawcą lub stypendystą w 6-ciu zrealizowanych projektach grantowych (m.in. NCN Preludium, Etiuda, Sonata i Fuga).

W latach 2011-2021 habilitant odbył również szereg stażów i wizyt w ośrodkach badawczych w Europie i USA (m.in. Ecole Normale Superieure, Paryż; Rutgers University, New Brunswick USA; University of Glasgow UK).

Dr Błażej Skrzypulec był również redaktorem numeru specjalnego czasopisma *Synthese* (poświęconego filozofii percepcji) oraz czasopisma popularno-naukowego *Filozofuj!*, a także – częstym recenzentem w polskich i zagranicznych czasopismach naukowych (np. *Erkenntnis*, *Australasian Journal of Philosophy*, *Diametros* czy *AVANT*).

Jest członkiem komitetów redakcyjnych czasopism *Rocznik Kognitywistyczny* i *Polish Journal of Philosophy*.

W obszarze działalności dydaktycznej dr Skrzypulec od 2018/2019 roku prowadzi na Uniwersytecie Jagiellońskim wykład poświęcony percepcji oraz jest opiekunem Koła Naukowego Studentów Kognitywistyki UJ.

3. Konkluzja

Mając powyższe na uwadze, pragnę wyrazić swoje silne przekonanie, że swoimi publikacjami dr Błażej Skrzypulec wniósł znaczący wkład do rozwoju dyscypliny naukowej jaką reprezentuje, a cały jego dorobek naukowy, działalność organizacyjna i dydaktyczna pokazują, że wykazał się on znaczącą aktywnością naukową na wielu polach. Jego cykl powiązanych tematycznie artykułów pt. „Strukturalne aspekty doświadczeń percepcyjnych” stanowi zwarty i spójny zbiór publikacji, które poszerzają wiedzę z obszaru analitycznej filozofii percepcji.

Dlatego wyrażam głębokie przekonanie, że dr Błażej Skrzypulec spełnia warunki, aby otrzymać stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w zakresie filozofii i wnoszę o dopuszczenie go do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.